

et meget fast og sikkert og ganske nødvendigt Fundament for disse Voldgiftsdomstole i saadanne kontrolerede Foreninger af Arbejdere og Arbejdsgivere, og jeg tror, at en eventuel Lovgivning i Danmark paa Grundlag af Ny-Zeeland vilde allerede af den Grund vise sig ganske umulig.

Den Ordning, som Loven har indført, begynder paa samme Vis som i de europæiske Lande med Mægling og Forligsprøve, og i den Retning er Kolonien inddelt i 6 Distrikter, hvert med sit Forligsraad, bestaaende af 5 Medlemmer, nemlig 2 Arbejdsgivere og 2 Arbejdere, og disse 4 vælge saa det femte Medlem. Hvad der kan bringes for Mæglingsraadet er overordentlig omfattende. Loven indskrænker sig ikke til at nævne Arbejdsstridigheder i al Almindelighed, men den bringer en Fortegnelse, der heller ikke er uden Interesse, naar Talen er om dens eventuelle Overførelse paa dansk Grund. Det er Lønsspørgsmaal, Spørgsmaal om Arbejdstid, Arbejdsregulativer, om Afskedigelse af Arbejdere eller Vægning ved at antage saadanne, om Anvendelse af Børn eller unge Mennesker, alle disse Ting kunne bringes for Mæglingsraadet og senere for Voldgiftsdomstolen, og Voldgiftsdomstolens Afgørelse herom er endelig. Altsaa, ogsaa alle de Ting, som vi her i Danmark sikkert hidtil vilde have betragtet som en Lovgivningssag og sikkert ogsaa ønske vedblivende at betragte som saadan, f. Eks. Spørgsmaalet om Børns og unge Menneskers Arbejde og Arbejdstid, er her overgivet udelukkende og med uindskrænket Myndighed til Voldgiftsretten. Endvidere har denne Voldgiftsret — det bestemmes i § 86 — Ret til at udstrække sin Kendelse til at være bindende for enhver industriel Association af Arbejdere og Arbejdsgivere, som uden oprindelig at være Part er knyttet til den Industri, som Kendelsen angaar, inden for det Distrikt, som Kendelsen har Hensyn til. Det er en overordentlig stor Myndighed, som disse Voldgiftsretter have, idet de ikke alene afsige en Kendelse, som er bestemt tvingende for de to stridende Parter, saaledes at de skulle enes om, hvorledes de have at forholde sig, men denne Kendelse angaar tillige samtlige de andre Parter, der ere knyttede til denne Industri, og hvor der maaske slet ikke har været nogen Stridighed eller Uoverensstemmelse, og endelig kan en saadan Kendelse af Retten hverken appelleres, revideres eller kasseres eller blive Genstand for Undersøgelse

af nogen Domstol i nogen som helst Henseende. Det er en overordentlig stor Magt og Myndighed, som vi sikkert ikke her i Landet, saa lidt som noget andet civiliseret Land har gjort det, vilde kunne tænke os henlagt i tre Mands Haand.

Nu udtales det i Andragendet, at der i Ny Zeeland hersker endogsaa Enstemmighed blandt alle Borgere med Hensyn til den tvungne Voldgifts Velsignelse for alle Forretningsfolk. Jeg maa naturligvis gaa ud fra, at Andragerne saa nøje som ske kan under disse fjerne Forhold, have undersøgt dem og kende dem, og at de ikke blot selv ere overbeviste om, men ogsaa kende adskilligt, der ligger til Grund for denne Opfattelse, at der i Ny Zeeland næsten hersker Enstemmighed om den Velsignelse, som den tvungne Voldgift har medført. Jeg vil dog pege paa, at den første Lov om tvungen Voldgift er fra 1894, den blev ændret i 1895, 1896 og 1898, og derefter bleve samtlige disse Love ændrede ved den Lov, der findes i Udvalgets Betænkning, Lov af 20. Oktober 1900 om en anden Affattelse af og Tillæg til samtlige de tidligere Love, og med denne Lov af 20. Oktober 1900 naaede man ikke længere end til 7. November 1901, da man fik et Tillæg til denne Lov, som ogsaa er aftrykt her i Betænkningen. Men allerede dette, at man saaledes har tumlet om med denne Lov, at der neppe er gaaet et Aar, inden man har forandret den, ændret den, givet Tillæg til den, allerede det tyder noget paa, at denne Anskuelse, at det er en almindelig Velsignelse, der bunder i denne tvungne Voldgift, ikke har været almindelig. Den fornævnte svenske Kommission, som nu i denne Vinter har afgivet Betænkning, har naturligvis ogsaa søgt forskellige Oplysninger, da den sad for at fremkomme med saadanne Oplysninger, om Forholdene i Ny Zeeland, og den er nu kommen til en noget anden Opfattelse end Andragerne. Det hedder i denne Kommissionsbetænkning, at Loven om tvungen Voldgift for Ny Zeeland har fremkaldt en Del mere eller mindre begrundet Misfornøjelse paa Arbejdsgivernes Side. Man har ment, at Loven langt fra at fremme Fordragelighed snarere har fremkaldt en Mængde Stridigheder, da det ligger i Fagforeningernes Interesse at faa saa mange Spørgsmaal som muligt indbragt til Voldgiftsdomstolens Afgørelse. Man har paastaet, at Brud paa Overenskomst og Ulydighed mod Dommene ramme Arbejdsgiverne haardere end Fagforeningerne, da de første altid kunne findes,